

NIKOLAS SPARKS

Zemlja snova

Prevela
Dubravka Srećković Divković

 Laguna

Naslov originala

Nicholas Sparks

DREAMLAND

Copyright © 2022 by Willow Holdings, Inc.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Abi Kuns, Andrei Mej i Emili Svit

PRVI DEO

Kolbi

1

DOZVOLITE DA VAM KAŽEM ko sam: zovem se Kolbi Mils, imam dvadeset pet godina i sedim na rešetkastoj sklopivoj ležaljci u Sent Pit Biču na Floridi, jedne divne subote sredinom maja. Ručni hladnjak kraj mene nakrcan je pivom i vodom s ledom, a temperatura je gotovo savršena, uz ravnomeran pove-tarac, taman toliko jak da rasteruje komarce. Iza mene je hotel *Don Sezar*, velelepan smeštaj koji me podseća na Tadž Mahal u ružičastoj verziji, i čuje se živa muzika koja dopire iz dela s bazenima. Momak koji nastupa skroz je pristojan, s vremena na vreme zbrlja poneki akord, ali sumnjam da to ikome zaista smeta. Virnuo sam jedno dvaput u taj deo s bazenima otkako sam se ovde smestio i primetio sam da većina gostiju po čitavo popodne cevči koktele, što znači da bi verovatno sa uživanjem slušali naprosto bilo šta.

Ja nisam odavde, uzgred budi rečeno. Pre nego što sam doputovao, za ovo mesto nisam bio čak ni čuo. Kad su me tamo kod kuće pitali gde se nalazi Sent Pit Bič, objasnio sam im da je to grad s plažom sa druge strane bedema u odnosu na zaliv Tampa, u blizini Sent Pitersburga i Klirvotera, na za-padnoj obali Floride, što i nije baš bogzna koliko pomoglo. Za

većinu njih Florida znači zabavne parkove u Orlando i ženski svet u bikinijima na plažama Majamija, uz još šaćicu mesta do kojih nikom nije posebno stalo. Ako ćemo iskreno, pre nego što sam doputovao, Florida je za mene jednostavno bila savezna država čudnog oblika na zapadnoj obali Sjedinjenih Američkih Država.

Što se tiče Sent Pit Biča, najlepša odlika mu je božanstvena plaža od belog peska, najljupkija koju sam u životu video. Duž obale je izgrađena mešavina hotela za bogataše i motela za siromašne, ali većina njegovih četvrti deluje tipično za srednju klasu i naseljavaju ih penzioneri i radnici, uz porodice koje tu uživaju u ne mnogo skupim odmorima. Ima uobičajenih restorana brze hrane, tržnih centara, teretana i prodavnica s jeftinim potrepštinama za plažu, ali uprkos tim očiglednim znacima modernog, ima u ovom gradiću nečeg što ostavlja utisak da je malčice zaboravljen.

No svejedno moram da priznam da mi se ovde sviđa. Formalno sam došao radi posla, ali u suštini je ovo više odmor. Tri nedelje svirki, četiri puta nedeljno, u plažnom baru *Bobi T.*, ali nastupi traju svega po nekoliko sati, što će reći da imam u obilju vremena da idem na trčanje, da sedim na suncu i u načelu da ne radim baš ništa. Mogao bi se čovek navići na ovakav život. Gosti *Bobija T.* prijateljski su nastrojani – i jeste, pripiti, baš kao i gosti *Don Sezara* – ali ništa nije lepše nego kad sviraš za publiku koja zna da te ceni. Naročito ako se ima u vidu da sam u osnovi nepoznat lik iz druge države koji je uglavnom prestao da nastupa dva meseca pre mature. Poslednjih sedam godina svirao sam tu i tamo za prijatelje ili za ponekog poznanika kad priređuje žurku, ali to je otprilike sve. U poslednje vreme muziku smatram hobbijem, mada taj hobi obožavam. Ništa mi nije slađe nego da provedem dan svirajući ili pišući pesme, sve i ako mi stvarni život ne ostavlja mnogo vremena za to.

Međutim, nešto se čudno dogodilo za prvih deset dana mog boravka ovde. Prva dva nastupa protekla su očekivano, pred

publikom za koju sam zaključio da je tipična za *Bobija T.* Bila je popunjena približno polovina sedišta i uglavnom su ljudi tu došli da bi uživali u zalasku sunca, koktelima i razgovoru dok u pozadini svira muzika. No prilikom mog trećeg nastupa bila su popunjena sva mesta, a neka lica sam prepoznao sa prethodnih svirki. Kad sam izašao na binu četvrti put, ne samo što su sva mesta bila popunjena već se tu našlo i nešto malo ljudi voljnih da stoje da bi me slušali kako sviram. Gotovo niko nije ni posmatrao zalazak sunca, a počeli su da mi upućuju i molbe da odsviram neku svoju originalnu pesmu. Zahtevi da sviram barsku klasiku kao što su „*Summer of 69*“, „*American Pie*“ i „*Brown-eyed Girl*“ jesu uobičajeni, ali moja muzika? A onda se sinoć publika raširila i po plaži, pa su navukli odnekud još stolica i podesili zvučnike da bi svi mogli da me čuju. Kad sam krenuo da se nameštam za svirku, pretpostavio sam da je prosto gužva jer je petak uveče, ali agent Rej me je uveravao da to što se dešava nije tipično. Štaviše, kazao je, to je najbrojnija publika koja je dosad viđena u *Bobiju T.*

Trebalo je da mi to bude poprilično drago, i valjda mi i jeste bilo drago, makar malčice. A opet, nisam tome pridao bogzna koliku pažnju. Uostalom, nastupanje pred pripitim ljudima na odmoru, u baru na plaži gde se nudi piće po sniženoj ceni u vreme zalaska sunca, daleko je od prodavanja čitavih stadiona širom zemlje. Pre više godina, priznajem, gajio sam san da me „otkriju“ – mislim da taj san gaji svako ko obožava da nastupa – ali takvi snovi postepeno su se razvejali pred novonastalom stvarnošću. Nisam zbog toga ogorčen. Logički deo mog mozga zna da ono što želimo i ono što nam zapadne obično budu dve načisto različite stvari. Sem toga, za deset dana ću morati da se zaputim kući i vratim se u isti život kojim sam živeo pre nego što sam došao na Floridu.

Nemojte me pogrešno shvatiti. Nije moj život loš. Štaviše, prilično sam uspešan u onom čime se bavim, iako dugi sati rada znaju da me izoluju od sveta. Nikad nikuda nisam putovao iz

svoje države. Nikad se nisam vozio avionom i tek sam maglovito svestan najnovijih zbivanja, većinom zato što su mi voditelji i reporteri smrtno dosadni. Kažite mi šta se dešava u našoj zemlji ili u svetu, pričajte o nečemu od krupnog političkog značaja, i verujte mi na reč, iznenadiću se. Mada će ovo po svoj prilici uvrediti neke ljude, ne izlazim čak ni na glasanje, a guvernerovo prezime znam samo zahvaljujući tome što sam jednom svirao u baru koji se zove *Kuper*, u okrugu Karteret uz obalu Severne Karoline, na oko sat vremena od mog grada.

A kad sam već kod njega...

Živim u Vašingtonu, gradiću na obalama Pamlika na istoku Severne Karoline, mada ga mnogi nazivaju ili *Mali Vašington*, ili *Prvobitni Vašington*, da ne bi pobrkali moje rodno mesto s glavnim gradom naše zemlje, udaljenim pet sati vožnje na sever. A baš bi neko mogao da ih pobrka! Ta dva Vašingtona se razlikuju da nema kud dalje, ponajviše zato što je onaj glavni Vašington velegrad okružen predgrađima i predstavlja stožer vlasti, dok je moja varošica majušna i ruralna, sa supermarketom lanca *Pigli Vigli*. U njoj obitava manje od deset hiljada ljudi, a u ranoj mladosti često sam se pitao zašto bi neko uopšte pozeleo u njoj da živi. Većim delom života žudeo sam da iz nje pobegnem što pre. Sad sam, međutim, zaključio da ima i gorih mesta koja se mogu nazvati rodnim gradom. Moj Vašington je miroljubiv, a njegovi meštani su pitomi, od onih što mašu vozačima sa tremova. Imamo lep deo duž reke, sa jedno dva pristojna restorana, a za one što vole umetnost, grad se diči i pozorištem *Ternidž*, gde varošani mogu da gledaju predstave koje izvode drugi meštani. Imamo škole, *Volmart* i restorane brze hrane, a što se tiče podneblja, idealno je. Sneg padne možda jednom-dva puta svake druge ili treće godine, a temperature su leti neuporedivo umerenije nego u državama kao što su Južna Karolina ili Džordžija. Omiljena razonoda je plovidba rekom, a mogu i da utovarim dasku za surfovanje u prikolicu svog kamioneta ako mi tako dune i da ugrabim talase

na plaži čak pre nego što do kraja ispijem svoju ogromnu kafu u kartonskoj čaši. Do Grinvila – omanjeg ali pravog grada, sa sportskim timovima raznih koledža, bioskopima i raznovrsnijim izborom lokala za ručavanje i večeravanje – skokne se začas posla auto-putem, dvadeset pet minuta opuštene vožnje.

Jednom rečju, lepo mi je tamo. Obično čak i ne razmišljam da li sad ja tu propuštam nešto krupnije, ili bolje, ili šta već. Po pravilu sve prihvatam onako kako jeste i trudim se da ne očekujem mnogo i da ne žalim mnogo. Možda to i ne zvuči posebno, ali meni vrši posao.

Pretpostavljam da neke veze tu ima i moje vaspitanje. Kao mali sam živeo s mamom i sestrom u jednoj kućici nedaleko od reke. Oca nikad nisam upoznao. Moja sestra Pejdž je šest godina starija od mene, a uspomene na mamu su nejasne, zamucene protokom godina. Neodređeno se sećam kako sam ćuškao neku krastaču što je skakala kroz travu, i sećam se mame kako peva u kuhinji, ali to je otprilike sve. Mama je umrla kad je meni bilo pet godina, pa smo sestra i ja prešli kod tetke i teče, na njihovu farmu na obodu grada. Tetka je bila mamina mnogo starija sestra, i premda nikad nisu bile naročito bliske, predstavljala je naš jedini živi rod. Smatrali su da su postupili onako kako je bilo nužno, pošto je ujedno bilo i ispravno tako postupiti.

Dobri su ljudi bili moja tetka i moj teča, ali kako nikada nisu imali svoju decu, sumnjam da su stvarno znali u šta se upuštaju. Radili su na farmi takoreći od jutra do mraka, a Pejdž i ja nismo bili baš najlakši za rukovanje, naročito u početku. Ja sam u to doba, reklo bi se, bio sklon nezgodama, rastao sam kao iz vode i saplitaio se pri svakom trećem koraku. Takođe sam mnogo plakao – uglavnom zbog mame, nagađam – mada se toga ne sećam. Što se tiče Pejdž, ona je žestoko prednjačila na planu pubertetske ćudljivosti. Umela je da zavrišti, ili zajeca, ili padne u fras za medalju, i znala da provede dane zaključana u svojoj sobi, plačući i odbijajući da jede. Ona i tetka bile su od

samog početka vatra i led, ali ja sam se uvek osećao bezbedno u njenim rukama. Iako su tetka i teća davali sve od sebe, moralo je to biti preteško za njih, pa je tako, malo-pomalo, na sestru pala obaveza da me odgaja. Ona mi je pakovala užinu za školu i vodila me na stanicu školskog autobusa, ona mi je vikendom spremala *Kembelovu* supu iz konzerve ili *Kraftove* instant makarone sa sirom, i sedela kraj mene dok gledam crtaće. A pošto smo spavali u istoj sobi, s njom sam takođe pričao pre nego što zaspim. Ponekad, mada ne uvek, uz sopstvene kućne obaveze pomagala mi je da obavim svoje; kućne obaveze i rad na farmi predstavljali su u suštini sinonime. Pejdz je bez premca bila osoba kojoj sam najviše na svetu verovao.

A bila je i talentovana. Obožavala je da crta i znala je satima da skicira, pa zato i nisam ni najmanje iznenađen što je na kraju postala umetnica. Sada zarađuje od predmetâ od bojenog stakla, ručno rađenih replika *Tifanijevih* lampi koje debelo koštaju i popularne su među prestižnim dekoraterima enterijera. Sama je izgradila solidan posao preko interneta i ponosim se njom, ne samo zbog svega onog što mi je značila dok sam rastao već i zato što ju je život, ne na samo jedan način, ozbiljno lupio po glavi. Bilo je trenutaka, priznajem, kad sam se pitao kako je uopšte sposobna da gura dalje.

Nemojte me pogrešno razumeti što se tiče tetke i teće. Iako je o meni brigu vodila Pejdz, oni su uvek radili sve ono najvažnije. Imali smo pristojne krevete i svake godine smo dobijali novu odeću za školu. U frižideru je uvek bilo mleka, u ormaricima je uvek bilo grickalica. Ni ona ni on nisu bili nasilni, retko kad su i glas povisili, a mislim da sam ih u doba kad sam bio tinejdžer viđao da popiju po čašu vina samo za Novu godinu. Ali poljoprivreda je težak posao; farma je u mnogim pogledima kao neko zahtevno dete kom uvek nešto treba, te tako nisu imali ni vremena ni snage da dolaze na školske priredbe, niti da nas vode na rođendan nekog druga ili drugarice, čak ni da se vikendom poigraju lopte s nama. Na farmi nema

vikenda; subota i nedelja su prosto kao i svi drugi dani u nedelji. Otprilike jedino što smo stvarno radili kao porodica bilo je to što smo večerali svakog dana u šest, i imam utisak da pamtim sve te večere, pretežno zato što su sve bile istovetne. Pozvali bi nas u kuhinju, gde bismo pomogli da se jelo iznese na sto. Čim posedamo, tetka bi, više iz osećaja dužnosti nego zato što je to stvarno zanima, upitala sestru i mene šta smo radili u školi. Dok joj mi odgovaramo, teča bi namazao maslacem dva parčeta hleba sebi za uz obrok, bez obzira na to šta ćemo jesti, i klimao bi ćutke glavom na naše odgovore, bez obzira na to šta kažemo. Posle toga je obrok obeležavalo samo zveckanje pribora o tanjire. Ponekad smo Pejdz i ja razgovarali, ali tetka i teča bi se koncentrisali na zadatak da pojedu sve do kraja, kao na još jednu kućnu obavezu koju moraju da dovrše. Oboje su bili uopšteno tihi ljudi, ali teča je ćutnju uznosio na jedan potpuno nov nivo. Znali su da prođu dani a da ga ne čujem da progovori.

Zato je, međutim, svirao gitaru. Gde je to naučio, pojma nemam, ali pristojno se snalazio na instrumentu i imao je hrapav, zvonak glas koji je uvlačio slušaoca u pesmu. Najmilije su mu bile pesme Džonija Keša ili Krisa Kristofersona – narodnjački kantri, tako je to zvao – pa bi jednom-dvaput nedeljno, posle večere, seo na trem i zasvirao. Kad sam počeo da pokazujem interesovanje – nagađam da mi je tad bilo sedam ili osam godina – predao mi je gitaru i pomogao mi, služeći se svojim žuljevitim rukama, da naučim akorde. Nisam ni slučajno bio rođeni talenat, ali on je pokazivao iznenađujuće strpljenje. Još tako mali shvatio sam da sam pronašao svoju strast. Dok je Pejdz imala svoje crtanje, ja sam imao muziku.

Počeo sam da vežbam za svoj groš. Takođe sam počeo da pevam, uglavnom pesme kakve je pevao moj teča, jer sam jedino njih znao. Tetka i teča su mi za Božić kupili akustičnu gitaru, a potom sledeće godine i električnu, pa sam vežbao i na njima. Sâm sam učio da po sluhu odsviram pesme koje čujem

na radiju, iako nikad nisam naučio da čitam note. Sa dvanaest godina dosegao sam tu fazu da jednom čujem pesmu i ponovim je gotovo bez greške.

Kako sam rastao, tako su se, prirodno, uvećavale i moje obaveze na farmi, zbog čega nikad nisam uspevaio da vežbam koliko sam hteo. Nije bilo dovoljno da svakog jutra nahranim i napojim živinu. Morao sam da popravljam cevi za navodnjavanje ili da satima po suncu skidam crve sa lišća duvana i gnječim ih prstima, što jeste grozno kao što zvuči. Podosta pre nego što sam ušao u pubertet, naučio sam da vozim sve što ima motor – traktore, male bagere, žetelice, sejačice, nema šta nisam znao – i čitave vikende sam provodio upravo vozeći ih. Takođe sam naučio da popravim sve što se pokvari, iako sam s vremenom počeo sve to i da prezirem. Pošto su mi te obaveze i muzika oduzimale gotovo sve slobodno vreme, nešto je moralo da strada, pa su u višim razredima osnovne škole ocene počele da mi se kvare. Nije me bilo briga za ocene. Od školskih predmeta istinski me je zanimalo samo muzičko, a naročito otkako se ispostavilo da moja nastavnica amaterski komponuje pesme. Posebno se zainteresovala za mene, te sam uz njenu pomoć napravio svoju prvu pesmu kad mi je bilo dvanaest godina. Posle toga sam se navukao i krenuo da pravim muziku bez prestanka, i malo-pomalo bio sam sve bolji.

Pejdž je u tom trenutku radila kod jednog umetnika iz našeg kraja, specijalizovanog za bojeno staklo. Dok je pohađala srednju školu, imala je u njegovoj radnji posao sa pola radnog vremena, ali u vreme kad je maturirala, već je i sama oblikovala sopstvene lampe nadahnute *Tifanijevim* proizvodima. Za razliku od mene, Pejdž je svih tih godina ređala prilično dobre ocene, ali nije gajila želju da upiše koledž. Umesto toga je razvijala svoj posao i s vremenom upoznala i jednog momka u kog se zaljubila. Napustila je farmu, odselila se u drugu državu i udala se. Gotovo da mi se nije javljala tih godina nakon odlaska, čak ni kad je rodila dete. Viđao sam je samo nakratko, prilikom

retkih poziva preko *Fejstajma*, umornu, sa rasplakanim detetom u rukama. Prvi put u životu sam imao utisak da niko ne vodi istinsku brigu o meni.

Kad se sve to sabere – tetkina i tečina preopterećenost radom, moje slabo interesovanje za školu, sestrin odlazak i obaveze koje sam omrzao – nije ni čudo što sam počeo da dižem bunu. Čim sam pošao u srednju školu, slizao sam se s grupom dečaka sa istim sklonostima, pa smo jedni druge huškali na nevaljalštine. Isprva su to bile sitnice – ubacivanje kamenja kroz prozore napuštenih kuća, zvanje ljudi telefonom u gluvo doba noći, krađa poneke čokoladice u samoposluzi – ali već za koji mesec jedan od tih mojih drugova ukrao je iz očevo**g** bifea flašu džina. Sastali smo se kraj reke i flaša je krenula iz ruke u ruku. Previše sam popio i povraćao sam do kraja te noći, a kad sam već iskren, priznaću da iz toga nisam izvukao prikladnu pouku. Umesto da odlučno odbijem flašu kad god se nađe preda mnom, bezbrojne vikende proveo sam u stanju blago pomućene svesti. Ocene su mi i dalje išle u sunovrat, a određene obaveze počeo sam da izvrdavam. Ne ponosim se što sam tad bio takav, ali isto tako znam da je nemoguće izmeniti prošlost.

Međutim, samo što je počela druga godina srednje škole, život mi je pošao potpuno drugim putem. Tad sam već bio raskrstio sa svojim drugarima luserima, a preko drugih ljudi sam čuo da je jednom lokalnom bendu potreban novi gitarista. Što da ne?, mozgao sam. Kad sam se pojavio na audiciji, imao sam svega petnaest godina, te sam video kako se članovi benda – svi stariji od dvadeset godina – guše od smeha. Ne obazirući se na njih, uštekao sam svoju električnu gitaru i zaszvirao solo Edija van Hejlena iz numere „*Eruption*“. Pitajte svakog ko se u to razume i reći će vam da taj solo nije lak. Da skratim priču, svoju prvu svirku odradio sam s njima već za vikend, nakon što sam kompletan repertoar prvi put čuo na onoj jedinjoj probi koju smo imali pre nastupa. U poređenju s njima – s njihovim pirsinzima, tetovažama i dugačkom kosom

ili izblajhanim ušiljenim pramenovima – ličio sam na dečaka iz crkvenog hora, pa su me držali u pozadini, pored bubnjara, čak i kad izvodim solo.

Ukoliko me muzika nije već čitavog gutala i pre toga, ubrzo je počela. Prestao sam da se šišam, potajno se istetovirao i konačno su mi dozvolili da sviram u prednjem planu. Na farmi sam uglavnom prestao da obavljam sve svoje redovne poslove. Tetka i teča nisu znali šta će sa mnom, pa su rešili da se ne obaziru na mene, čime su sukobe sa mnom sveli na minimum. Čak smo prestali da jedemo zajedno. Sve više vremena sam posvećivao muzici, maštajući da sviram pred masama u salama rasprodatim do poslednjeg mesta.

Gledajući iz ovog sadašnjeg ugla, zaključujem da je verovatno trebalo da znam da se to nikada neće ostvariti, pošto bend nije bio baš toliko dobar. Sve pesme su nam bile vrištanje u postpunk stilu, i mada su pojedini uživali u toj muzici, prilično sam siguran da većina onih kojima smo svirali u našem kraju istočne Severne Karoline nije sekla vene od oduševljenja. Ali uspehi smo, bez obzira na to, da nađemo neko svoje mestašce u svetu muzike, i maltene do pred kraj moje četvrte godine u srednjoj školi svirali smo dvadeset ili dvadeset pet vikenda godišnje po raznim rupama, čak i u tako udaljenim mestima kao što je Šarlot.

Ali u bendu je bilo trvenja, a ono se s vremenom pogoršavalo. Vodeći pevač je zahtevao da sviramo samo pesme koje je on napisao, i mada to možda i ne zvuči kao nešto bogzna koliko bitno, više bendova je usmrtio ego nego bilo šta drugo. Još crnje i gore, mi ostali smo znali da je većina njegovih pesama vrlo osrednja. Na kraju je objavio da se seli u Los Anđeles kako bi samostalno postigao slavu, pošto niko od nas ne zna da ceni njegovu genijalnost. Čim je on gnevno otrupkao, oglasio se i bubnjar – on je imao dvadeset sedam godina i bio najstariji među nama – i objavio da nas i on ostavlja, što takođe nije predstavljalo nikakvo iznenađenje, budući da ga je devojka već

neko vreme pritiskala da se skrasi. Kad je sklonio svoju opremu i utovario je u kola, nas trojica preostalih klimnuli smo glavom jedan drugome, znajući da je gotovo, i spakovali se. Od te večeri nikad više nisam reč razmenio ni sa jednim od njih.

Čudna stvar, nisam toliko bio depresivan koliko naprosto nisam znao šta ću. Jesam uživao u nastupima, ali bilo je to pre-više drame, a premalo zamaha koji bi ikuda odveo naš bend. U isto vreme pojma nisam imao šta da radim sa svojim životom, pa sam naprosto sve radio mehanički. Maturirao sam – verovatno zato što profesori nisu imali volje ni želje da se bakću sa mnom još godinu dana – i silne sate provodio u svojoj sobi stvarajući muziku i snimajući pesme, koje sam postavljao na *Spotify*, *Instagram* i *Jutjub*. Činilo se da niko za njih ne mari. Malo-pomalo, ponovo sam svojski prionuo na rad na farmi, iako je bilo očigledno da su tetka i teča odavno digli ruke od mene. Što je još važnije, počeo sam da preispitujem svoj život, naročito sad kad sam više vremena posvećivao imanju. Čak i tako opsednut sobom, primećivao sam da tetka i teča stare i da se farma s mukom održava. Kad sam tu stigao kao mali, na farmi su rasli kukuruz, pamuk, borovnice, duvan, i odgajali smo hiljade pilića za dalju obradu. Za poslednjih nekoliko godina sve se to promenilo. Zbog slabog roda, loših poslovnih odluka, nepovoljnih cena i nepovoljnih kredita, podobar deo nekadašnjeg imanja završio je prodat ili iznajmljen susedima. Pitao sam se kako su mi mogle promaći sve te promene onda kad su se odigravale, premda sam mislio da odgovor znam.

A onda je jednog toplog avgustovskog jutra teča doživio snažan srčani udar dok je išao ka svom traktoru. Prednja silazna grana leve koronarne arterije bila mu je blokirana pri samom početku; kako su nam objasnili u bolnici, tu vrstu srčanog udara često nazivaju „udovički“, pošto su izgledi preživljavanja neverovatno mali. Možda je to bilo zbog onolikog hleba s maslacem koji je jeo za večeru; uglavnom, umro je pre nego što su stigla kola hitne pomoći. Našla ga je tetka i nikad

nisam čuo nekog da onako vrišti i jauče kao što je vrištala i jaukala ona tog jutra.

Pejdž je došla kući na pomen i ostala još malo, pošto je dete ostavila s mužem i svekrvom. Pribojavao sam se da će njen dolazak izazvati dodatna trvenja, ali sestra kao da je prepoznala da se u tetki nešto slomilo, isto onako kako se ona sama ponekad osećala slomljeno. Nemoguće je znati šta se zbiva u tuđim privatnim životima, ali kako nikada nisam video da se tetka i teča preterano romantično ponašaju jedno prema drugome, valjda sam rastao u ubeđenju da su više poslovni ortaci nego dvoje koji se duboko vole. Očigledno sam se u tome varao. Meni je posle toga tetka izgledala bezmalo kao da se smanjila. Gotovo ništa nije jela i stalno je nosila sa sobom maramicu da bi njom upijala svoj neprekidni potok suza. Pejdž je po čitave sate slušala već poznate priče, održavala red u kući i starala se da se naši zaposlenici na farmi pridržavaju plana i rasporeda. Ali nije mogla da ostane kod nas zauvek, te sam po njenom odlasku iznenadno shvatio da se i sam trudim da vodim brigu o svemu isto onako kao što je to radila sestra.

Uz upravljanje farmom i staranje da tetka dovoljno jede, počeo sam da prebiram gomilu faktura i dokumenata na tečinom radnom stolu. Čak mi je i moje rudimentarno znanje matematike jasno pokazalo da je čitavo njegovo poslovanje bilo u haosu. Mada je duvan još donosio zaradu, pilići, kukuruz i pamuk postali su poduhvati s kojima je hronično bio na gubitku. Da bi odložio bankrot koji se preteći bližio, teča je već bio uredio sa susedima da im iznajmi još zemlje. Premda bi se time neposredni problem rešio, znao sam da bi farmi ostao krupniji dugoročni problem. Prva reakcija mi je bila da ubedim tetku da ostatak farme odmah proda, te da kupi manju kuću i penzionise se, ali ona je tu zamisao glatko odbila. Otprilike u isto to vreme takođe sam našao isečke iz raznih časopisa i informatora koje je teča skupljao, s tekstovima o tržištu za zdravije i egzotičnije varijante hrane, uz beleške i projekcije budžeta koje je već izradio.

Teća jeste bio tih čovek i uopšteno ne baš neki biznismen, ali je bilo jasno da je razmatrao promene. O njima sam popričao s tetkom i na kraju je kao na jedino drugo rešenje pristala na to da sprovedem tečine planove u delo.

Nismo imali novca da bogzna šta uradimo tako s neba pa u rebra, ali za ovih proteklih sedam godina, uz nadljudski trud, rizike, izazove, Pejdžinu finansijsku pomoć, povremene srećne okolnosti i mnoge i premnoge neprospavane noći, polako smo sa uzgajanja pilića prešli na specijalizovanu proizvodnju organskih jaja kokošaka koje se slobodno kreću, pošto je tu zarada mnogo veća; njih nudimo prehranbenim radnjama širom Severne i Južne Karoline. Iako duvan i dalje gajimo, ostatak zemljišta iskoristili smo da se koncentrišemo na stare sorte paradajza, od onih kakve su popularne u boljim restoranima i skupljim piljarama, pa se pokazalo da ni tu zarada nije za potcenjivanje. Pre četiri godine farma je posle ko zna koliko vremena poslovala s dobitkom, te smo postepeno krenuli da smanjujemo dugove na podnošljiv nivo. Čak smo počeli ponovo da koristimo pojedine parcele koje smo ranije iznajmljivali susedima i tako se farma zapravo opet uvećava, a prošle godine smo zaradili više nego ikad.

Kao što rekoh, prilično sam uspešan u onome čime se bavim.
A ja sam – farmer.

2

JESTE, ZNAM. MOJ ŽIVOTNI PUT čak i meni ponekad deluje neverovatno, naročito kad se ima u vidu da sam godinama roptao uglavnom na sve što ima veze s farmom. S vremenom sam počeo da prihvatam gledište da nam nije uvek dato da biramo svoje staze kroz život; ponekad one izaberu nas.

Takođe mi je drago što sam uspeo da pomognem tetki. Pejđž se ponosi mnome, a to vrlo dobro znam jer se u poslednje vreme veoma često viđamo. Njen brak se grozno okončao – manje-više na najgori zamislivi način – pa se pre šest godina vratila na farmu. Neko vreme smo svi živeli u kući kao u stare dane, ali nije mi trebalo mnogo da shvatim da život u zajedničkoj sobi – sada kad smo odrasli – ne želimo ni Pejđž ni ja. Na kraju sam sagradio tetki manju, praktičniju kuću na drugoj strani puta, u suprotnom uglu imanja. Sada sestra i ja stanujemo zajedno, što nekome možda zvuči čudno, ali ja u tome uživam jer mi je ona i dalje najbolji prijatelj na svetu. Pravi svoje stvarčice od bojenog stakla u ambaru, ja upravljam farmom, i jedemo zajedno nekoliko puta nedeljno. Postala je sasvim pristojna kuvarica, te se ponekad, kad sednemo za sto, podsetim na sve one večere koje smo tu pojeli dok smo rasli.

Jednom rečju, život mi je sada prilično dobar, ali ima jedna kvaka: kad kažem ljudima da sam farmer, većina nakosi glavu i zagleda se u mene onako malo čudno. Najčešće nemaju ideju šta bi sledeće rekli. Ako, međutim, ljudima kažem da moja porodica poseduje farmu, razvedre se, osmehnu i krenu da zapitkuju. U čemu je razlika, nisam baš siguran, ali to se desilo nekoliko puta otkako sam došao na Floridu. Ponekad mi posle nastupa ljudi pridu i započnu razgovor, pa čim shvate da sam u muzici niko i ništa, tema postepeno pređe na to od čega inače živim. Zavisno od toga da li želim da se razgovor nastavi, naučio sam da li ću odgovoriti da sam farmer ili ću kazati da posedujem farmu.

Uprkos uspehu koji smo poslednjih godina postigli, zahtevi farme znaju da budu naporni. Svakodnevne odluke često imaju dugoročne posledice i svaki izbor je povezan s nekim drugim. Da li da oteram traktor na popravku kako bih imao više vremena da se usredsredim na mušterije, ili da ga popravim sam, pa da uštedim neku hiljadu dolara? Da li da proširim ponudu starih sorti paradajza ili da se specijalizujem samo za nekoliko, ali da nađem više kanala prodaje? A i Majka Priroda je ćudljiva, te sve i ako doneseš odluku koja u tom trenutku deluje ispravno, ponekad se dese maleri. Hoće li u onim retkim danima kad pada sneg grejanje raditi kako treba da bi pilićima bilo dovoljno toplo? Hoće li nas zakačiti orkan, da li će vetar i kiša uništiti useve? Svakog dana sam zadužen za uzgajanje zdravih useva i pilića, i svakog dana se desi nešto što uvećava izazov. Dok jedno konstantno napreduje, drugo uvek propada, pa borba za tu savršenu ravnotežu ponekad deluje kao bezmalo neostvarljiv zadatak. Mogao bih da radim dvadeset četiri sata dnevno i da opet nikad ne kažem sebi: *To je to. Nema više šta da se radi.*

Sve ovo pominjem samo da bih objasnio zašto mi je ovaj tronedeljni izlet na Floridu prvi pravi odmor posle sedam godina. Pejdz, tetka i upravnik farme navalili su da idem. Pre nego što sam se zaputio ovamo, nisam nikada uzeo ni slobodnih

nedelju dana, a na prste jedne ruke mogao bih nabrojati vikende kad sam na silu naterao sebe da se izmaknem od svega toga. Razmišljanja o farmi redovno mi se nameću; prve nedelje sam valjda desetak puta zvao tetku da proverim kako se tamo snalaze s poslom. Na kraju mi je najstrože zabranila da je zovem. Ona i upravnik farme izboriće se zajedničkim snagama, rekla je, pa je tako već tri dana uopšte nisam zvao, čak ni kad je taj poriv postao gotovo neizdrživ. A nisam zvao ni Pejdz. Ona je pred sam moj polazak dobila poveliku narudžbinu, a ja već znam da se ne javlja na telefon kad je u toj fazi besomučnog rada, što je sve zajedno značilo da ću uz to što ću se odmoriti biti i sam sa svojim mislima prvi put posle naizgled čitave večnosti.

Prilično sam siguran da bih se u ovoj opuštenoj i zdravoj, neradnoj verziji svideo mojoj devojci Mišel. Ili tačnije, mojoj bivšoj devojci. Mišel se stalno žalila kako se više posvećujem potrebama farme nego sopstvenom životu. S njom se znam još od srednje škole – krajnje površno, pošto se zabavljala s jednim ragbistom i bila je dve godine starija od mene – ali se uvek držala prijateljski kad se mimoidemo u školskim hodnicima, iako je bila najlepša devojka u školi. Nestala je iz mog života na nekoliko godina, a onda smo ponovo nabasali jedno na drugo na nekoj žurci nakon što je diplomirala na koledžu. Bila je postala medicinska sestra i prihvatila posao u Medicinskom centru *Vidant*, ali se vratila kod roditelja da tu živi kako bi uštedela za učešće za kupovinu stana u Grinvilu. Naš početni razgovor poveo je ka prvom izlasku, pa ka drugom izlasku, i te dve godine koliko smo se zabavljali, smatrao sam sebe srećnikom. Bila je pametna i odgovorna, imala je i dobar smisao za humor, ali je radila noću, a ja danonoćno, tako da nam je ostajalo vrlo malo vremena koje bismo provodili zajedno. Želeo sam da verujem da ćemo uspešno prevazići taj problem, ali sam na kraju shvatio da to nije ljubav, iako mi Mišel jeste bila draga. Umnogome sam ubeđen da su i njena osećanja prema meni bila ista, a čim je najzad kupila svoj stan, naša viđanja su

postala praktično nemoguća. Nije bilo nikakvog neprijatnog raskida, nikakve ljutnje niti vređanja; pre bi se reklo da smo počeli ređe da razmenjujemo poruke i da se zivkamo, i to je tako trajalo dok nije doguralo dotle da se jedno dve nedelje nismo čuli. Premda nismo ništa zvanično okončali, oboje smo znali da je svršeno. Posle nekoliko meseci upoznala je drugoga, a pre godinu dana sam na njenoj stranici *Instagrama* video da se verila. Kako bih olakšao stvar, prestao sam da je pratim na društvenim medijima, izbrisao sam njen broj iz svog telefona i otad nemam vesti o njoj.

Shvatio sam da ovde razmišljam o njoj više nego obično, možda zato što se stiče utisak da su zaljubljeni parovi na sve strane. Dolaze na moje svirke, drže se za ruke dok šetaju plažom, sede jedno naspram drugoga za večerom i zure jedno drugom u oči. Ima ovde i porodica, razume se, ali ne onoliko koliko sam očekivao. Ne znam kakav je kalendar škole na Floridi, ali računam da su po svoj prilici klinci još u učionicama.

Juče, međutim, jesam primetio grupicu prilično mladih devojaka, nekoliko sati pre početka nastupa. Bilo je rano popodne i posle ručka zaputio sam se ka plićaku. Bilo je vrelo i sunčano, dovoljno sparno da vazduh bude kao lepljiv, pa sam skinuo majicu i njom obrisao znoj sa lica. Kad sam stigao blizu *Don Sezara*, na površini vode se pomolilo nešto sivo i potom nestalo, tik ispod malih talasa, a ubrzo se ukazalo još nešto što je izgledalo isto tako. Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim da je posredi jato delfina koje tromo pliva naporedo sa obalom. Zastao sam da bih ih posmatrao, pošto nikad dotad nisam video delfina na slobodi. Dok sam pratio njihovo kretanje, čuo sam kako se one devojke približavaju i zastaju na neki metar od mene.

Bučno su čavrljale, te sam se osvrnuo ka njima, a onda brzo još jednom jer sam pojmio koliko su neverovatno privlačne sve četiri. Izgledale su kao da su spremne za foto-sesiju: kostimi živih boja i savršeni zubi koji su im bleštali kad se nasmeju,

zbog čega sam pomislio da su u pubertetu sve četiri provodile podosta vremena kod specijaliste za ortodonciju. Nagadao sam da su koju godinu mlađe od mene, verovatno studentkinje koledža na raspustu.

Kada sam ponovo posvetio pažnju delfinima, jedna od njih je zapanjeno udahnula i uprla prstom; krajičkom oka sam video da i ostale pilje u tom smeru. Iako mi nije bila namera da prisluškujem, nisu ni one bile preterano tihe.

„Je li ono ajkula?“, upitala je jedna.

„Verovatno delfin“, odgovorila je druga.

„Ali vidim peraje!“

„I delfini imaju leđna peraja...“

Osmehnuo sam se u sebi, pomišljajući da možda i nisam mnogo propustio zbog toga što nisam upisao koledž. Predvidljivo, krenule su da poziraju za selfije, pokušavajući da uhvate u kadar i delfine u pozadini. Posle nekog vremena počele su da zauzimaju one glupave poze koje su uobičajene na društvenim medijima: *poljubac*, ekstatični grupni snimak koji poručuje *ala se ludo provodimo* i ozbiljni stav *ja sam kao bajagi supermodel*, koji je Mišel obično nazivala *izraz mrtve ribe*. Sećanje na to podstaklo me je da tiho, podsmešljivo frknem.

Mora biti da me je jedna od njih čula, pošto je iznenada pogledala ka meni. Upadljivo sam izbegao da nam se oči susretanu, usredsredivši se na delfine koji su polako promicali. Kada su konačno zaokrenuli ka dubljim vodama, zaključio sam da mi je vreme da pođem natrag. Zaobišao sam devojke – tri su još snimale selfije i razgledale ih – ali ona ista što se osvrnula ka meni tada mi je ulovila pogled i nije odvajala oči od mene.

„Lepe tetovaže“, oglasila se kad sam stigao blizu nje, i priznajem da sam se našao zatečen njenom opaskom. Nije baš doslovno flertovala, ali kao da joj je bilo pomalo zabavno. Načas sam se premišljao da li da se zaustavim i predstavim se, ali to me je držalo svega jednu sekundu. Nisam morao da budem

kvantni fizičar da bih shvatio da nisam njena klasa, pa sam joj samo uputio kratak osmeh i prošao.

Kada je na tu moju ćutnju izvila obrvu, javio mi se osećaj da tačno zna o čemu razmišljam. Ponovo je posvetila pažnju drugaricama, a ja sam nastavio da hodam, boreći se s porivom da se osvrnem. Što sam se više trudio da ne pogledam, to mi je teže to padalo, i na kraju sam dozvolio sebi da još jednom na trenutak virnem.

Izgleda da je čekala da upravo to uradim. I dalje joj je lice imalo isti razgaljeni izraz, a kad mi je uputila lukav osmeh, ja sam se okrenuo i samo produžio, sluteći da vrešina što mi se penje uz vrat nema nikakve veze sa suncem.

3

DOK SEDIM OVDE NA SVOJOJ LEŽALJCI, priznaću da sam se u mislima otad vraćao na susret s tom devojkom. Nisam je bukvalno tražio, ni nju ni njene drugarice, ali nisam bio ni protivan toj ideji, i eto zato sam i dovukao stolicu i hladnjak čak ovamo na plažu. Dosad nisam imao sreće, ali podsećao sam sebe da sam doživeo lep dan bez obzira na to šta će dalje biti. Ujutru sam trčao plažom, zatim smazao nekoliko takosa s ribom u restorančiću po imenu *Tostirani majmun*. Posle toga, pošto nisam imao ništa hitno u rasporedu, završio sam ovde. Verovatno sam mogao da radim i nešto produktivnije umesto da praktično prizivam rak kože. Rej je pomenuo da se ovde u parku Fort de Soto može lepo kajakašiti, a Pejđž me je podsetila da pre polaska svratim u *Dali*, lokalni muzej posvećen delima Salvadora Dalija. Pretpostavljam da je ulazila u *Tripadvajzor* ili u šta već; rekao sam joj da ću ga dodati svom turističkom programu, mada mi je mnogo privlačnije bilo da pijuckam hladno pivo i najbolje što mogu glumim osvedočenog hedonistu; bar je po mom mišljenju to privlačnije.

Kako je sunce najzad počelo da se polagano spušta, odigao sam poklopac hladnjaka i izvadio drugo – i najverovatnije

poslednje – pivo za taj dan. Mislio sam da ga natenane popijem, možda i da tu ostanem duže da bih uživao u zalasku, a onda da pođem do *Bilovog spruda*, gotivnog bara malo dalje na plaži, gde igrom slučaja služe najbolje čizburgere u kraju. Što se tiče pitanja šta ću posle toga, nisam bio siguran u odgovor. Računao sam da bih mogao uveče da skoknem do nekih barova u centru Sent Piterburga, ali kako je subota, verovatno će biti gužva, a nisam bio siguran da sam raspoložen za gužvu. Šta onda preostaje? Da radim na nekoj pesmi? Da gledam nešto na *Netfliksu* kao što ponekad radim zajedno sa Pejđž? Da čitam od neku od knjiga koje sam poneo, ali nijednu još nisam započeo? Zaključio sam da ću to odlučiti u hodu.

Smakao sam kačket sa glave, iznenađen što je na plaži i dalje gužva kao kad sam došao. Hotelski gosti iz *Don Sezara* izležavali su se na ligeštulima u senci suncobranâ; duž plaže su desetine posetilaca ležale na raznobojnim peškirimima. Kraj plićaka su neka mala deca pravila zamak od peska; jedna žena je šetala psa kom se jezik otegao gotovo do šapa. Muzika iz dela s bazenima i dalje se čula iza mene, te sam se povremeno trzao na pogrešno odsviran ton.

Desilo se da nisam ni video ni čuo kako se približava. Samo sam znao da se neko neočekivano nadneo nad mene i da mi senka tog nekog pada na lice. Kad sam zažmirio, prepoznao sam onu devojkicu koju sam juče video na plaži; smeškala mi se, a njena dugačka tamna kosa uokvirivala mi je vidno polje.

„Zdravo“, rekla je bez traga nesigurnosti. „Zar te nisam sinoć videla kako sviraš u *Bobiju T.*?“

4

VEROVATNO BI TREBALO DA OBJASNIM još nešto; iako sam pomenuo da sam se nadao da ću na plaži naleteti na tu tamnokosu lepoticu, nisam imao neki plan za dalje. Nemam frku od upoznavanja devojaka, mada jesam ispaao iz štosaa. Kod kuće, ako ne računam poneku povremenu svirku za prijatelje, retko kad izlazim. Obično mi je izgovor da sam preumoran, ali stvarno, ako si čitav život proživio u istoj varošici, manje-više svaka aktivnost petkom ili subotom uveče već ti pomalo liči na film *Dan mrmota*. Ideš na istovetna mesta i viđaš istovetne ljude, i radiš istovetne stvari, i koliko puta može čovek da doživi takav beskonačni deža vi a da se konačno ne zapita: *Zašto sam ja uopšte ovde?*

Stvar je u tome što sam malčice zarđao kad su posredi razgovori s prelepim neznankama, pa sam shvatio da blenem u nju kao nemuš.

„Ehej? Ima li koga?“, izgovorila je ona u tu tišinu. „Ili si već stukao sve iz tog hladnjaka, što znači da bi verovatno trebalo odmah da idem?“

Nemoguće je bilo ne osetiti šaljivost u njenom tonu, ali gotovo da nisam ni obratio pažnju na to peckanje dok sam je

obuhvatao pogledom: bila je u beloj kratkoj majičići i izbledelom šortsu od teksasa koji je izlagao očima komadić mučiteljskog ljubicaštog bikinija. Izgledala je kao da bi mogla biti delom Azijka, a njenu gustu, talasastu kosu vetar je bio razduvao u neuredno-opuštenu frizuru, kao da je, poput mene, provela čitav dan napolju. Malčice sam odigao svoju flašu s pivom.

„Ovo mi je tek druga danas“, kazao sam pošto mi se povratio glas, „ali hoćeš li otići, to je tvoja odluka. I da, možda si me sinoć slušala u *Bobiju T.*, zavisno od toga kad si bila tamo.“

„Ti si takođe onaj tip s tetovažom kog smo juče srele na plaži, je li tako? Onaj što je prisluškiavao mene i moje drugarice?“

„Nisam prisluškiavao“, pobunio sam se. „Bile ste glasne.“

„I takođe si piljio u mene.“

„Posmatrao sam delfine.“

„Jesi li ili nisi izviriio preko ramena dok si odlazio?“

„Protezao sam vrat.“

Nasmejala se. „Šta radiš ovde iza hotela? Pokušavaš opet slučajno da prisluškuješ mene i moje drugarice?“

„Izašao sam da uživam u zalasku sunca.“

„Već satima si ovde, a do zalaska ima još podosta vremena.“

„Otkud ti znaš otkad sam ovde?“

„Otud što sam te videla kad si prošao. Bile smo na bazenu.“

„Videla si me?“

„Bilo je donekle teško ne videti te budući da si teglio svu svoju opremu odnekud na plažu. Ja bih rekla da si mogao bilo gde da se izvališ. Ako si naprosto hteo da uživaš u zalasku sunca, hoću da kažem.“ Smeđe oči su joj nestašno blesnule.

„Jesi li za pivo?“ uzvratilo sam ja. „Pošto si očigledno došla ovamo da popričaš sa mnom.“

„Ah, ne, hvala.“

Oklevao sam. „Ali imaš dovoljno godina da piješ, je li tako? Ne bih da budem dvadesetpetogodišnji manijak koji nudi alkoholom maloletnice.“

„Aha. U stvari sam upravo napunila dvadeset jednu. Diplomirala sam na koledžu i sve ostalo.“

„Gde su ti drugarice?“

„Još su na bazenu.“ Slegla je ramenima. „Pile su margaritu kad sam pošla od njih.“

„Izgleda mi da provodite prijatno popodne.“

Pokazala je rukom ka mojoj stolici. „Smem li da pozajmim tvoj peškir?“

„Moj peškir?“

„Moliću.“

Mogao sam da upitam zašto ga traži, ali umesto toga sam samo ustao, skinuo peškir sa ležaljke i pružio joj ga.

„Hvala.“ Rastresla ga je, pa ga prostrla po pesku kraj moje ležaljke i sela. Ja sam se vratio na ležaljku, posmatrajući je kako se naslanja na zabačene laktove, a dugačke, preplanule noge opružaju se pred njom. Nekoliko sekundi ni ona ni ja nismo progovarali. „Ja sam Morgan Li, uzgred budi rečeno“, najzad se oglasila.

„Kolbi Mils“, uzvratilo sam ja.

„Znam“, rekla je ona. „Gledala sam tvoj nastup.“

Da, tačno. „A odakle si?“

„Iz Čikaga“, odgovorila je. „Preciznije, sa Linkoln parka.“

„To mi ništa ne znači. Nikad nisam bio u Čikagu.“

„Linkoln park je deo grada do samog jezera.“

„Kojeg jezera?“

„Mičigenskog“, kazala je ona, od neverice izdižući obrvu. „Jednog od Velikih jezera.“

„Je li stvarno veliko? Ili je samo poveliko ili prosečno jezero?“

Začudo, nasmejala se na moj klimavi štos, dubokim i grenim zvukom kakav se nipošto ne bi očekivao iz tako sitnog tela. „Prekrasno je i... ogromno. Tamo je pomalo kao ovde, u stvari.“

„Ima li plaža?“

„Čak i njih ima. Ne sa savršeno belim peskom i palmama, ali zna leti da bude gužva. Čak zna da bude povelikih talasa, ponekad.“

„Tamo si pohađala i koledž?“

„Ne. Bila sam na Univerzitetu Indijane.“

„I da pogađam. Ovo putovanje ti je poklon od roditelja za diplomski, pre nego što budeš morala da se zaputiš u stvarni svet?“

„Impresivno“, kazala je ona izdižući obrvu. „A pošto si to sigurno dokućio u nekom trenutku između jučerašnjeg dana i ovog časa, da li to znači da si razmišljao o meni?“ Iako nisam ništa odgovorio, nisam to ni morao. *Provalila me je*, pomislio sam. „Ali da, u pravu si“, nastavila je. „Mislim da ih je grizla savest zato što sam morala da se nosim sa čitavom onom zavrzlamom nastalom zbog kovida, zbog kog je na koledžu neko vreme bilo prilično šugavo. A jasno je da su se oduševili što sam diplomirala, pa su uplatili odmor za mene i moje drugarice.“

„Iznenaden sam što niste pozelele da odete u Majami. Sent Pit Bič je malčice izlizan.“

„Volim ovo mesto“, odgovorila je sležući ramenima. „Moji su dolazili ovamo sa mnom svake godine dok sam bila dete i uvek smo odsedali u *Donu*.“ Zagledala se u mene s neskrivenom radoznalošću. „A ti? Otkad ti živiš ovde?“

„Ne živim ovde. Došao sam na neko vreme iz Severne Karoline. Prosto sam skoknuo da nekoliko nedelja sviram u *Bobiju T.*“

„Time se baviš? Putuješ i nastupaš?“

„Ne“, rekao sam. „Prvi put sam u životu nešto ovako uradio.“

„Pa kako onda to da sviraš ovde?“

„Svirao sam kod kuće na jednoj žurci, a uvrnutom igrom slučaja agent *Bobija T.* zadesio se u gostima kod jednog prijatelja u mom gradu i čuo me je kako sviram. Da skratim, posle me je pitao da li bih bio raspoložen da dođem kod njih i odradim nekoliko nastupa. Morao bih sam da platim put i smeštaj, ali

to mi je prilika da vidim Floridu, a radni sati nisu preterano zahtevni.“ Slegao sam ramenima. „Mislim da se iznenadio kad sam kazao da hoću.“

„Zašto?“

„Kad budem pokrio sav svoj trošak, verovatno neću biti čak ni na nuli, ali to mi je bio zgodan izgovor da malo zbrišem od kuće.“

„Izgleda da se sviđaš publici.“

„Ja mislim da bi oni svakim bili zadovoljni“, skromno sam odvratio.

„A ja mislim da ti nedovoljno ceniš sebe. Mnoge žene u toj publici gutale su te očima.“

„Gutale?“

„Znaš na šta mislim. Kad je jedna od njih pošla da popriča s tobom posle svirke, mislila sam da će pokušati tu na licu mesta da te izvata.“

„Čisto sumnjam“, kazao sam. Najiskrenije, jedva da sam i pamtio da sam s nekim razgovarao posle nastupa.

„I dakle, gde si naučio da pevaš?“, upitala je ona. „Jesi li išao na časove, ili si bio u nekom bendu, ili...?“

„Bio sam u bendu kao srednjoškolac.“ Na to sam joj dao kratak pregled moje neglamurozne karijere s postpankerskom ekipom.

„Je li taj pevač na kraju stekao slavu?“, upitala je smejući se. „U Los Anđelesu?“

„Ukoliko jeste, ja o tome ništa ne znam.“

„Jeste li svirali po lokalima kao što je *Bobi T.*?“

„Nikad. Pre bi se reklo... po prljavim barovima i klubovima gde zovu policiju kad krenu tuče.“

„Jeste li imali grupi devojke? Kao što ih imaš sad?“

Opet me je peckala, ali morao sam da priznam da mi se to sviđa. „Bilo je nekoliko devojaka koje su se mogle smatrati redovnim posetiteljicama naših nastupa, ali ja ih nisam zanimao.“

„Jadničak.“